

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön június 10^{kén} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenkéntis válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Irigység boszúja.

T. cz. JANKÓ IRMA kisasszony
és SZELESTEY LÁSZLÓ barátomnak
rokon keblűleg.

Utaztunk. — Nem unalom, nem javaink hamarabbi megsemmítése volt rugója uti föltételünknek: hanem valaminek látása 's hallása ingerlé-fel képzetünk 's eszméletünk eddigi csekély 's zavartt körét, 's a' kimondhatlan vágy, melly kebleinkben kezd gyuladni, vándor-botot ragadtata velünk. Igen, mi tapasztalás végett hagyók-el honunk bérceit. — Hol voltunk? — mit tapasztaltunk? — mennyi akadálylyal kellett küzdenünk? — arról ez uttal hallgatok, 's csak ott kezdem érinteni utunkat, hol jelen elbeszélendő történetemet merítém.

Morva ország üveg-hutáit elhagyván, nem sokára honunk határait pillantók-meg. Különös érzet lépé-meg kebleinket, midőn hosszash utazásból honunk földére lépheténk ismét. A' táj, merre haladánk, valódi regénynyel bir. Tölgyes erdők szemléltetnek minden felől, mellyekben a' csalogány sereg bájolón folytatja érzelő ömlengéseit; 's a' fáradt utas botjára támaszkodva egy két könyűt gördít alá, mert a' zene hallása szive érzékeny hurjait rezgésbe hozza. — Alig érénk-ki egy sűrűből, ismét a' másik bukkant-elő, 's a' magas fák lombjai daczára a' heves nap áttört sugaraival tikkasztá fáradt testünket. Uti társom komoran ballagott mellettem, a' tájat — mennyire a' fák engedék — szemlélvén. Végre öröm-riadással kiálta-fel: „forrás, forrás!” — Kevés perczre egy sziklából kigyózdó forrás mellé, a' körulte szépen virító fűre telepedénk, 's kielégítvén ét- 's szomj-vágyunkat, kis pihenés mulva utunkat tovább folytattuk. — A' nap végsőt pillantott, 's pirultan a' semmiségbe szállt; midőn szabadabb kilátást engedő tájra jutánk. Balra százados tölgyekkel koszorúzott hegy áll, jobbról kopár bérce emelkedik; rajta a' régi lovag-korra emlékeztető most P..... név alatt ismeretes várnak romjai fekszenek. Csak itt ott elmohosultt darab-falak mutogatják a' századokkal daczoltt magas ősi laknak nyomdokait; alatta a' tátongó mélységben hasonnevű, néhány

pór-viskóból álló helység fekszik. — Szorult kebellem szemléltém az annyi viharok kitett sáros kalibák lakóit, 's a' megszállás rokon könnyei csordulának szemeimből. — Aggódni kezdék éji menedék felől; vendégházat itt hijába keres az ember, 's pór-viskóban nem tanácsos (legalább mi féltünk) betérni a' Szlávok közé. Egy pórtól tudakozódánk éji szállásról, 's ez nem kis vigasztalásunkra értesített, hogy a' bérz tul-oldalán egy tisztos öreg ur magány-laka áll, ki az utasokat örömmel fogadja. Alig mondá-ki szavait, mi a' kijelelt hely felé kettőztetők lépésinket.

A' házhoz vezető ut egy dombon vonult keresztül, mellyen félromjaiban heverő minden felírás nélküli sirt szemlélnék. Különös érzettől ihletten, kiki ön eszméjében elmerülten, állánk-meg e' helyen. Szemeink a' ház szűk határu látkörén merenge, midőn egy férfi közeledett felénk. Külseje uri személynek hirdeté; arcvonásai azok valának, mellyek ritka férfinak tulajdonai: de igen halvány volt, és szemeiben bágyadtan pislogott beteg lelkének hamvadó szikrája. A' sirnál megállapodott. — „Béke veletek! — szólla, hozzánk fordulva — mit kerestek itt? — látni jöttetek őt? — Ah, ő alszik, mélyen alszik! — 's ha felébred, elfelejti, hogy vérem; 's mi ismét boldogok leszünk, ugy-e? — Vagy mit mondtam?! — Nem! ugy soha sem lesz többé; ő nem fog felkelni: mert örültt vagyok! — Itt sirt, 's majd ismét dühbe látszott jönni. — „Hozzátok őt ide, hadd tépjem-szét keblét, mint ő az enyimet égeté-el. Gyülölöm őt, miként a' poklot; pedig előbb tiszteltem. Ha-ha-ha! Jó akarom volt, 's ördögöm! — „Psz, pszt — mondá ismét halkán — az éj sötét lesz! Jertek, jertek atyámhoz! mondjatok neki egy vigasztaló szót. Hisz' ti emberbarátok vagytok! — Ezzel végzé beszédét, 's a' lak felé sietett. — E' szomorú jelenet megrázkodtatá egész valómat. — „Ég! segítsd őt; valóban örültt! — mondá barátom, 's keresztet vete magára.

Mi az örültt után folytattuk lépteinket, 's alig állapotánk-meg a' lak előtt, midőn abból egy tisztos öreg lépett-ki. Arczán az elavult bánat redői csoportozának; haja nem a' kor mennyisége, hanem a' kora bú, 's mostoha sors csapásai alatt látszott szürkültnek. Ez ember látására lehetlen volt meg nem indulnunk, 's könnyinket alig tudók elrejtteni. — Viszonti üdvözlések után jelenté az öreg, hogy szives vendégei volnánk, 's egy, kényelemmel kínákozó terembe vezetett. — Alig pihenénk kevéssé, frisitő étkek hozattak az asztalra. Mi jó ízűen evénk, az öreg figyelemmel hallgatá közben-közben el mondott utazásunk némelly vázlatait, 's vidámabbnak látszott körünkben. Nem sokára az örültt térdre veté magát, 's az öregnek lábait átkulcsolá: „Atyám te sirsz is-

mét! tudom, miattam; de nem sokára én is megyek; ő hívott; a' dombról mosolygott felém, 's angyalok lebegtek körülte. — Élj boldogul atyám! fiad csendes lesz; jó éjszakát. — Ezt mondván fölkel, forró csókot nyomott az ősz homlokára, 's kiment. — Az öreg utána.

Társom szánakodó fohászokat bocsátott, 's én a' látottakat különbféleképp' fejtegetém. — Végre bejött az öreg 's észre vévén zavarodásunkat, monda: „önök csudálják azt, mi itt éppen most történt, 's nehezen hiszik-el, ha mondom, hogy az egy ember-barátnak igazságtalan boszúja, kinek keblén viperák fajzának.

Kevés kérelem után az öreg hajlandónak mutatá magát története elbeszélésére, 's könnyeit leszáritván, mellettünk vön helyet az asztalnál, nehéz fohászt bocsátott kin-gyötörte kebléből, 's kezdé beszédét.

I.

Származatomat szegény, de jámbor szülőktől vettem. Szerettek engem, miként olly sorsúak, kiket a' természet csak kevés örömben részesít. Alig serdülék-fel, atyám iskolákba adott, 's csekély jövedelmének nagyobb részét nevelésemre szentelé, veritékes fáradozásinak öröm-gyümölcsét bennem akarván élvezni. De az ég ezen örömet nem hagyá neki leélni; ő elhunyt, 's nem sokára anyám is követte. — Én árva lettem, és szegény! — Szülőim után alig maradt valamim, mit emlékül tarthaték-meg, 's a' jégkeblű emberek hullámai közt a' sorssal kellett daczolnom. Nem rettegtem nehéz csapásaitól, a' vas türelemmel fogva társ-kezet vívtam; győzelem partjainál remény mosolygott felém, 's a' dús szerencse nem tagadá-meg fáradozásim jutalmát. — Gazdaságra adám magamat, és szorgalmam kevés időre számtartói hivatalra léptete. Elégedetten haladtam kedvező pályámon, csak szülőim emléke facsart néha könyeket szemeimből, 's ha kisírtam magamat, nyugodt valék.

Kevés barátim is voltak, kikkel sok szép órát tölték. Különösen M... kereskedő szerencsésite sokszor látogatásaival. Rokonszenvvel viseltetik irántam; engem pedig nagy vonzalom kötött hozzá; minden titkomat 's körülményimet közöltem vele; bizalmát megnyertem, 's ő kedvelt.

Egy napon az uraságtól vett anyagok átszállítása végett nálam levén, bucsúzás alkalmával megszorítá gyengéden kezemet 's mondá: „legyen szerencsém önt házamnál tisztelhetni. Büszke leszek önt kis családomnak bemutatni, 's ki tudja? — tevé hozzá — nem virul-e kertemben ön számára egy rózsa, meliyet csak annak szántam, ki hón ápolandja 's becsülendi.“ — Utósó szavai keblemre

hatának, 's nem akarám kérését megvetni, minthogy hivatalbeli dolgain engedék: megígérttem, hogy ha terhére nem leszek, meglátogatom.

Igéretemet nem sokára teljesítém, 's M... urat név-ünnepére megleptem. Örömmel fogadott, 's mi előtt elfogadásomra siető nejének bemutatva, egy tágas terembe vezetett, melly telve volt tiszteletére megjelent vendégekkel. Egy pillanatra a' legujabb izlést, gazdagsággal páruva, szemlélttem terme ékes butorain. Szavakat válték a' sokaság néhány egyéneivel, 's feszülten néztem csoportjaira, valami tárgyat keresve; midőn M... ur egy *Sirene* karjain előttem termett, 's ajkai e' szavakra nyílnak: „itt mutatom-be önnek *Julia* leányomat, házasságom egyetlen zálogát.“ — A' leány pirultan hajtá-meg magát, 's én látására annyira megzavarodám, hogy alig leltem szavakat üdvözlésére: mert e' pillanatban M... urnak nálam mondott végszavai csengének füleimben. — *Julia* szép volt, minőt csak nagy művészi ecset rajzolhatna, 's a' koszorúzott költők munkáikban énekelhetnek. Igen, ő nagyon szép volt.

A' mulatsági órák elrepültek, a' vendégek oszoltak, 's én köztők. A... ur 's neje többszöri látogatásimat kikérték, *Julia* szemei csak engem kísértek. Egy Isten-hozzádot csendelge, 's én uton valék. Érzésim rezgésben valának; haza jöttemkor lakom termei pusztáknak látszottak. O ez azon kor volt, mellyben mind e' hiány felfedeztetik.

II.

Néhány hónap mult-el, melly idő alatt M... urat többször látogatám-meg, mi előtte kedves volt. *Julia* n a k érzékeny dalokban festém sokszor irántai gerjelmimet; szerettem kimondhatlanul! — Ha haza térék, térdre omolva, kezeimet ég felé emelém, imádkoztam, 's hangos fohászt bocsáték: „O ég! add őt nekem, 's megadád minden boldogságomat!“ — mert sejtém, hogy több vetélytársom van, kik *Julia* kegye után régen fáradoznak. Különösen Sző.... ügyész, fiatalkori barátom, esdett *Julia* birtoka után, 's mint nagy gazdagság egyetlen örökösétől rettegni kezdék. — M... urnál sokszor találkozáink, 's bár valaha lelki barátok valánk, ő guny-tekintettel üdvözle, mert sejté *Julia* hozzámi hajlamát: irigy szemmel néze utánam, és sokszor hallám fogesikorgásait. Ő gyűlölt; mert szereték, és szerettetém.

M... ur nálam mondott szavai reményt adának *Julia* elnyezéséhez, 's reményem nem csalt, imám meghallgattatott, 's M... ur reám és leányára adá atyai öröm-áldását. *Julia* enyim volt. Az örök szerelem szelid vallomása ellebbent bibor ajkairól, a' szüzi szemérem pirjába márttan — rózsaként lángoló arcza keblemre

hajlott, 's majd ismét perczekig tartó édes szerelmi csók égett örömittas ajkinkon. E' percz olly üdvös volt nekem, hogy értte egész világ ajánlatát megvetettem volna. — Nem sokára oltárhoz vezettem. Ó a' lét minden ingerével ékitve angyalhoz hasonlított; ünnepélyesen hulltt térdeire; az ártatlanság-tele szemek szeliden pillantának égre, 's gyengéd kezei imára hajlanak. Midőn a' pap az igen szót elmondá fölöttünk, zokogva lebbent karaimba, 's deli szeméremmel rebegé e' hangokat: „nemde most tied vagyok örökre?“ — Mindenki mély ajtatossággal nézé boldogságunkat; csak egy gunyakaczaj zavará-meg a' sereg hallgatását, 's ez Sző... ügyésznek irigység-kaczaja volt. De mit gondoltam én ezzel ennyi öröm között?!

Házamba vezettem Juliám a't. Ah ki volt akkor boldogabb nálamnál? — Egy nőt birtam, szeretetre méltó angyalt, 's e' mellett annyi vagyonom is volt, hogy jó házat tarthaték.

Házasságom után néhány hétre levelet kaptam. A' levél Sző...-tól volt. Csudálva törém-fel, 's belőle ezeket olvasám: „Ön mindenemtől megfosztott; mert Juliát rablá-el tőlem, ki nélkül nekem e' világ pusztá sir. Gondolja azon kinokat, mellyek engem gyötrenek; 's ezeknek szerzője ön! Julia kedvelt, míg ön puha és szolgálai hizelgéseivel nem idegenité-el tőlem. Kaczagja-kiszenvedésimet, de megemlékezzék e' szóra „boszú!“ A' milly retentő, olly sokszor hangoztatom zord sziklák közepette, 's ezek búsan zugják vissza, míg teljesíthetem.“ — Elborzadtam a' levél tartalmától; bár öntudatom tiszta volt, miként nőm iránti szerelmem, kinek erről mit sem szóltam. — Sző.... után tudakozódtam; de mint sokan mondák, minden jószágát eladta, 's külszországba utazott.

Az idő sebes perczei haladának, mellyeket én nőm karjain boldogul élvezék, 's irigylőm levelét a' feledékenység ölébe bocsátám. Így telt-el öt év, melly idő alatt az ég egy fiú 's egy leánkával ajándékozott-meg. — O az atyák tudják, milly öröm öngyermekeit látni, 's atyai kebelhez szorítani! — Nőm engem szeretett azon régi gyengédséggel, gyermekeink körülttünk szökdelének. Ha körükbe tértem tiszti foglalatosságim fáradalmait kipihenő, 's mindenike szeretettel és megelőzőleg sietett felém, akkor egy édes és szivmozdító köny szökelt szemembe, hölgyemet karaimba záram, gyermekimet csókoltam, kik szeliden hozzánk simultak. Ha láttam a' nagyatyát 's nagyanyát unokaíval játszani, örömmel kiálték-fel: „Istenem! te igen boldogítasz!“ — 's kik láták boldogságunkat, irigy szemmel nézék.

(Folyt következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Első lóverseny. — A' jelen esztendei első lóverseny a' pesti gye-
pen jun. 3-kán 4-7 óra között délután ment végbe, kissé szeles, hives, de
kellemes tiszta időben, szép számú közönség gyülekezete előtt. Első futás.
Nemzeti díj (250 arany; 30 aranyat érő és magyar ország czimerével éke-
sített serlegben az első lóé; 50 ar. a' másodiké. Tét 16 ar. fele bánat, a' tét-
összeg fele az első lóé, fele a' másodiké. Futhatott magyar országi minden
mén és kancza, melly Pesten és Bécsben díjért még nem futott.) — Futottak
Csapody Pál sárga kanczája, Election 's Don Juan származéka (1), Feste-
tics Mikl. gr. Victoriája (2), Liechtenstein Al. hg. pej kanczája, London és
Georgina származéka (3), és Czindery László Sobrija (4). Igen érdekes
futás.

2-dik futás. — Batthyány Kazimír díj. (100 ar. minden nemű lóra.)
Tét 20 ar. Tétösszeg 40 aranyig a' második lóé; azon felül az elsőé. — Fu-
tottak: Trauttmansdorf Ferd. hg. The Sea-je (1) Liechtenstein Al. hg. Pol-
kája (2), és Salamon György Rózája (3).

3-dik futás. — Hazafi-díj. (100 ar., minden magyar kanczára). — Fu-
tottak: Liechtenstein Al. hg. Furiosissimája (1), és Festetics Mikl. gr. Vic-
toriája (2).

4-dik futás; ugyanazok másod ízben, hasonló sikerrel.

5-dik futás. — Batthyány Hunyady-díj. (100 ar. minden kanczára) Tét
20 ar. fele bánat. — Futottak: Liechtenstein Al. hg. Furiosissimája (1), 's
Csapody Pálnak az első futásnál említett kanczája. (2)

6-dik futás. — Parasztok magánfutása. Indult 4 ló.

A' második lóverseny vasárnap, jun. 6-án, ment végbe, miről máskor.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Üveg nyulékony sága. — Tudva van, hogy a' vékony szálakra hu-
zott üveg igen hajlékony, 's abból különféle szövetet készíthetni. De bizonyos
vastagságú lemezekben az üveg mindig nagyon mereven 's hajthatlan. Azon-
ban vaizoni kiadások Vauclose megyében, hol több sirt üveg hamuvedrek-
kel találtak, mutatják, hogy e' tekintetben az üveg bizonyos földnemek
folytonos behatása által észrevehető módosításon áteshetik. Ezen edé-
nyek fölfedeztetésük perczében puhák 's hajlékonyak valának, össze lehetett
azokat nyomni, tetszés szerint meghajtani 's késsel fölszelni. De miután a'
levegőnek néhány óraig ki valának tétetve, ismét az üveg sajátágos töré-
kenységét 's keménységét vevék-föl. Észrevevék, hogy azon edények, mel-
lyek 3 metresnél kevésbbé mélyen fekvének a' földben, kevésbbé hajlékonyak
valának. E' tudósításhoz az üveg vegytani állapotjáról 's föld tulajdonairól,
fájdalom, semmi vizsgálat nincs csatolva.

KÜLÖNFÉLE.

Párbaj a' ház fedelén. — A' parisi hires festők egyike D. nr, a'
„Le Droit“ című lap szerint, egy igen szép nővel 's egyszersmind rendki-
vüli hajlammal bírt a' szerelemföltéshez. Nejének sógora, egy fiatal kapitány,
ki csak nem rég tért vissza Parisba, 's gyakran barátságos látogatást tesz

a' háznál, a' férjet minden ok nélkül nyugtalanítja. Utóbbi vasárnapon a' férj nejének sétányt javallott a' boulevardokon, hogy az angol kávéházban vacsoráljanak, 's innét később a' vaudevillebe menjenek. De a' madame rosszul érzi magát, és kéri férjét, menjen maga sétálni, és mulassa magát, ő pedig korábban akart ágyba menni, mint máskor. Több nem kellett, hogy a' szerelemföltönek minden gyanúja felingereltessék. Ő kiment, mindazáltal feltevé magában, hogy véletlenül térend vissza. Ezt meg is tévé esti hét órakor. E' kinzó rögzött eszmétől vezéreltetve, lassú léptekkel sietett-el a' kapus laka mellett: felfutott a' lépcsőkön, és az előszoba kulcsát kihuzván, szorgosan zsebébe dugá, midőn a' lépcső-lámpa bizonytalan fényénél ajtaján egy férfit pillanta-meg egyenruhában, ki éppen a' lakatot készült felnyitni. — „Semmi kétség többé — szólt magában — ez a' sógor!” — Most rettentő hangon így kiáltott-fel: — „én bizonynyal nem vagyok, kit ön keres, de én önt keresem!” — Alig mondá e' szavakat, midőn az alak, mellyhez szavai irányoztattak, gyorsan elfordult, és a' másik emeletbe sietett-fel. — „Gyáva félnék!” — kiáltott D. — „te nem szabadulsz-ki körmeim közül!” És villámsebességgel szobájába futott, megragadá kardját, mellyet, mint a' nemzeti őrség tisztje, birt, és a' sietőt a' lépcsőn felkisért. Ez már a' csatornáig jutott, és még mindig üldöztetve látván magát, a' háztető ablakán kibujt. De D. őt még e' veszedelmes útján is követte, és nem sokára mindkettő egy eresz felett lelte magát, mellyet két egymásba nyuló háztető képez. — „Védd magadat nyomorult!” — kiáltott D. — „Uram ön csalatkozik!” — De D-s kardja már olly közel volt amannak melljéhez, hogy kardot kellett rántani, és a' fegyverek keresztben érintkeztek. E' perczen egy macska a' kardok zöreje által felvadittatva, futásnak eredt, 's éppen D-s lábai közt futott-el, úgy hogy ez a' félelmes padozaton elveszté az egyensúlyt, és az ereszbe bukott. Az ellenfél a' perczet ellenének lefegyverzésére használá, és kíváná, nyilatkozzék előtte. — „De Istenem — kezdé D. kevés bámulat után — úgy hiszem, hogy ön nem is G. kapitány?” — „Mit kapitány! — felelt a' másik — én tiszt vagyok.” — „Mit kíván ön lakomban?” — „Én Mariet, a' madame szobaleányát akarám elhívni, ki ma bálba megy velem urnője engedelmeiből. Ő a' kulcsot nekem adá, hogy csendesen belépjek, ha tálán még urnéjánál volna elfoglalva.” — „Hála az égnek, hogy őt meg nem ölém — gondolá magában D., mintegy egészen elszégyenülve — de mindenek előtt térjünk most valahogy vissza!” — Ez okosan volt gondolva, de szinte lehetlennek látszott; mivel egy porhanyó deszka, melly a' házfedél ablakából ide vezetett, közvetlenül D-s gyors átmenetele után 's úgy szóllván lábai alatt összetört, mindkettő a' legközelebbi háztetőn volt, hol minden hiányzó deszka nagy hézagot képezett, mellyet setétben átugrani nem lehetett. Most mi tevők legyenek? Hosszas tanácskozás után elvégeztetett, hogy a' fiatal tiszt a' legközelebbi kúrtőbe menekülend, és ez által a' jó szerencse szárnyaira engedi magát, hogy azután valahogy a' felsőnek segédül lehessen. Ez megtörtént; a' fiatal harczi a' kéménybe ment, és végre egy setét szobába jutott, hol hasztalanul tipegett ajtónyílást keresve. E' sikertelen keresgélésnél a' setétben végre egy karszékhez jutott, mellybe részint fáradtságból, részint magában tanácskozandó leereszté magát, de szerencsétlenségére elszenderült. Azonban D. ur az ereszben maradt; itt tölté e' szomorú éjt, és csak a' kelő nap első sugaraival sikerült neki, ennét menekülhetni. Reggel hét órakor reszketve, nedvesen és félíg fagyottan lakába tért. Neje őt igen haragosan fogadá. — „Látod milly

kellemetlenségeknek tesz-ki engem viseleted. Ma reggel dolgozó szobámban egy férfi találatott! — „Egy férfi?“ Igen egy katona találatott, kinek nyomorúságos külseje volt, 's valószínűleg iszákos ficzkó lehet, ki megfoghatlan módon jutott szobámba, 's kit embereim a legközelebbi őrségnek szolgáltatnak-át — „Szegény ember! kiáltott-fel D. — én megjutalmazom szerénységét!“ — És a férj sietve elrobogott, az ártatlant megmentendő. Később vallomásokra került a' dolog, és a' lezckének volt sikere.

Egy török bál Parisban. A' németek, angolok, oroszok, de különösen az amerikaiak a' beau monde kormányzását magukra vonták, és a' nagy parisi nevek elfogadják meghívásukat, 's ötleteik szerint cselekesznek. De már tapasztaljuk, mennyire panaszkodnak széltiben a' franczia udvariasság csökkenéséről. Bálok adatnak; számtalan meghívások küldöztetnek-szét, és meghagyatik a' vendégeknek milly öltözetben jöjjenek. Már ez a' francziáknál is felkap! Mi lesz ebből? Minap egy jegyző bált adott; meghívóján ez állott: „Csak török ruhában jelenhetni-meg.“ Háztelkén izmos bálbiztosokat állított-fel, kik senkit sem eresztettek-be, ki nem volt eléggé török módra felöltözve; ki ezt könnyelműen vette, elutasított. Két óra felé jött egy fekete öltönyű ur. — „Ön nem mehet-be!“ szólt hozzá a' biztos. — „De miért nem?“ — „Nem olvasta ön a' meghívót?“ — „Én meghiva sem vagyok; a' házi gazdával kell beszélnem.“ — „Nem lehet; ő senkivel sem beszél a' csarnokban; ki vele szólni akar, öltözködjék török ruhába, 's menjen a' tánczterembe.“ — „De nekem fontos foglalatosságom van vele; nem akarok én bálba menni; én a' jegyző urnak egyik védenoze nevében jövök“..... „Oho! most éjféltkor!“ „Végvonaglásaira senki sem választhat órát magának; itt végrendeletről van szó!“ — „Szépen van kigondolva!“ — „Igen bizony, nagybátyám — ő talán ez éjszakát nem éli túl; csak 5 perczig szeretnék a' jegyző urral szólni.“ — „Igen sajnálom; az írószobában több van 30 töröknél, és a' la builottot játszanak. N..... ur maga is érdekes partiet játszik!“ — „Hisz' csak két szóm van vele; mondja-meg ön neki, ő azonnal elveti a' kártyát, hivatásának kötelességét teljesítendő.“ — „Ön a' dolgot igen széppé tudja festeni: de én nem hagyom magam' elámtatni; hiájában, ön e' fekete ruházatban be nem megy. Öltözködjék törökösen!“ „De ha nagybátyám halálozik! Félre a' tréfát uram! nekem jegyzőre van szükségem.“ — Semmi sem használt; a' biztos kérlelhetlen maradt; ő csak törököt ismer, csak törököket hallgat-ki, csak törököket bocsát-be. A' fekete öltözetű férfiú kénytelen volt a' köd-leplezett éjszakán még gondoskodni, hol találjon egy más, kevésbbé keleties jegyzőt.

Az öröm szokatlan hatása. Nem rég Elzaszban rendkívüli eset történt. Egy 1812-ben Szmolenszknél fogságba esett franczia, ki Sybiriába vitetett, végre visszanyerte szabadságát, 's hazájába tért. Azon perczben, midőn majdnem 30 évi távollét után hazája határait eléré, olly megilletődés vőn rajta hatalmat, hogy összerogyott, 's meghalt. Midőn ruházata megvizsgálatnék — mond a' „Courier du midi“ (déli sürgöny) — benne egy porosz országban költuti levél találatott a' franczia követségtől, melly Puech Gáspár, Herault megyei, lieurani születésű, és az előtt a' császári őrségnél szolgált granátos nevét nyilvánítá.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.